వలచి వచ్చిన వనిత

ద్రోణంరాజు కృష్ణమోహన్

పందిరంతా పెళ్ళివారితో కలకల్లాడుతోంది.

రాత్రేముహూర్తం. చుట్టాలంతా ఒక్కొక్కరే దిగుతున్నారు. పిల్లల గలభా, పెద్దల ముచ్చట్లు చుట్టరికాల తిరగవేత, బ్రాహ్మణుల హడావిడి, పనివాళ్ళ పరాచకాలు, పెద్దల పురమాయింపులు, కేకలు, వీటన్నిటితో ఆ పందిరి ఆవరణ అంతా కోలాహలంగా వుంది. ఎటుచూసినా అలంకరణలు.

అందర్లోనూ చాలా చలాకీగా తిరుగుతూ కబుర్లాడుతూ, అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తున్న ఇరవయ్యేళ్ళ జయలక్ష్మి మాత్రం అందరి చూపుల్నీ ఆకర్షించింది. పెళ్ళి అయిన కుర్రాళ్ళు నడివయస్కులు, కూడా ఆ అమ్మాయితో సరదా కబుర్లకి దిగారంటే, ఇక పెళ్ళికాని కుర్రాళ్ళ సంగతి వేరే చెప్పాలా? ఆ అమ్మాయిని క్షణం విడువకుండా తిరుగుతున్నారు. ఆ అమ్మాయి ఇంగ్లీషులోకూడా జవాబులు దంచేస్తోంది. ఆ కుర్రాళ్ళు కూడా చాలా మంది గ్రాడ్యుయేట్లు, పోస్టుగ్రాడ్యుయేట్లు. కాబట్టే నిలబడ గలిగారు. మధ్య మధ్య తడబడ్డా. వాళ్ళంతా సెంట్లు, హేరాయిల్సు, దండిగా పూసుకొని సువాసనలు విరజిమ్ముస్తున్నారు. ఒకళ్ళు లాల్చీ, పైజమా మంరొకరు ఇన్‌షర్ట్ ఈవిధంగా తయారయ్యారు.

అంతా ఆ అమ్మాయి చల్లని చూపుకోసం, తియ్యని మాటలకోసం—అని వేరే చెప్పాలా? వాళ్ళు మధ్య మధ్య కొన్ని కొన్ని రొమాంటిక్ ప్రశ్నలు వేసేవాళ్ళు. జయలక్ష్మి తడుముకో కుండా ఘాటయిన జవాబులిచ్చేది. ఎదురు ప్రశ్న వేసేది.

వాళ్ళు దానితో ఉక్కిరి బిక్కిరయ్యేవాళ్ళు.

ఇంతకూ ఆ పిల్ల ఎవరు? అని తర్కించు కున్నారు కొందరు —యువకులు.

"మన నీలకంఠం పెద్ద కూతుర్రా! ఎం. ఏ. ప్యాసైంది ఫస్టున. వాళ్ళ నాన్న రేపో మాపో లక్షాధికార్ల సంబంధం తేబోతోంటే" ఒక వయస్సు మళ్ళిన పెద్దమనిషి చుట్ట ముట్టిస్తూ అన్నాడు.

దాంతో వాళ్ళంతా అదిరి పోయారు.

"మీలో అండర్ పోస్టు గ్రాడ్యుయేట్స్ ఎవరు"?

ఒక పోస్టు గ్రాడ్యుయేట్ (ఫిలాసఫీ) కాలరు పైకెత్తుకుంటూ తీవిగా అడిగాడు.

ఇద్దరు తప్పుకున్నారు దూరంగా. వాళ్ళ మొహాన నెత్తురు చుక్కలేదు.

"మనకన్నా ఒక మెట్టెక్కువే మరి" మూడో కుర్రాడు కూడా ఉసూరుమంటూ జారుకున్నాడు ఒక మూలకి.

నలుగురు మాత్రం మిగిలారు.

వాళ్ళంతా పెళ్ళికి సిద్ధంగా వున్నారు.

"మనలో థర్డ్‌క్లాస్ బాపతెవరు?" మళ్ళీ అడిగాడు. ఇంకో ఇద్దరు దూరంగా తొలిగారు.

"మీ అందరికీ కాఫీ ఫలహారాలు సిద్ధంగా వున్నాయి" జయలక్ష్మి స్తంభానికానుకుని జడ ముందుకేసి వూపుతూ అన్నది.

చుట్టకాల్చే ముసలాయన వెనక్కి తిరిగాడు.

"ఒరే బాబూ...... ఆనందం...... పద" అంటూ తన మనవణ్ణి కాస్త వూతగా చేసుకొని లేచాడు.

ఆ కుర్రాడు చాలా అందంగా వున్నాడు. పాతికేళ్ళకు లోపే. మిలమిల మెరిసే దేహకాంతి. నరనరం నుంచీ రక్తం చిమ్ముకొస్తున్నట్టు కనుపిస్తోంది. మొహం కళకళలాడుతోంది. నల్లని ఒత్తయిన క్రాపింగు. అతి బలిష్ఠమైన దేహం. ఆజానుబాహుడు.

జయలక్ష్మి అతని వైపు కొంచెం క్రొత్తగా చూసింది. ఎందుకో సిగ్గేసింది. అతను అంతకు ముందు కుర్రాళ్ళతో ఎవరితో కలిసి మాట్లాడి నట్టులేదు. తనవైపు అసలు చూసినట్టు కూడా లేదు. ఆ మూల మంచం ప్రక్కన చాపమీద కూర్చుని హిందీ పుస్తకం చదువుతున్న సంగతి జయలక్ష్మి గమనించనే లేదు.

అతను అతి సామాన్యుడుగా కనుపించాడు. డాబూ, దర్పం, లేవు. ఇద్దరు పొట్టిచేతుల చొక్కా, పంచ ధరించి వున్నాడు. తాతగార్ని లేవదీసి మెల్లగా ప్రక్కనే నడుస్తున్నాడు.

'పల్లెటూరివాడు కాబోలు!' మనసులో అనుకొంది జయలక్ష్మి.

"నువ్వు వెళ్ళి కాఫీ తాగు తాతయ్యా" లోపలికి పంపాడు గుమ్మం దగ్గర ఆగిపోయి.

"మీరు కూడా.....రం..డి"అందామనుకుంది జయలక్ష్మి. కాని ధైర్యం చాలలేదు. అతనంటే ఏమిటో తెలియని సిగ్గు, భయం, వినయం, ఆవరించాయి.

"కాఫీ మానేశావేమిట్రోయ్"! పెళ్ళి కూతురు పెత్తండ్రి కుర్చీలో పడుకొని కాళ్ళూపుతూ అన్నాడు.

"ఔను బాబాయి! మూడేళ్ళయింది పూర్తిగా మానేసి. ఎప్పుడో మరీ అనివార్యమైతే తప్ప సాధారణంగా తాగను".

"పెళ్ళిలో నలుగుర్తో పాటు తాగచ్చుగా"

జయలక్ష్మి చటుక్కున అనేసింది. ఆమె పెదాలు చిరునవ్వుతో అందంగా ప్రకాశించాయి.

ఇలా మాట్లాడుతోందని ఆనందం అనుకో లేదు. మొహం క్రొత్త. ఎప్పుడూ చూసి ఎరగడు. ఎంత ధైర్యం ఆ అమ్మాయికి! ఆశ్చర్యపోయాడు క్షణంసేపు.

"ఒద్దండీ..... క్షమించండీ....." వెళ్ళిపోబోయాడు.

"పోనీ టిఫిన్ తీసుకోండి ... రండి ..." జయలక్ష్మి అతనివైపుగా ఇంకో అడుగు ముందుకేసింది.

"నాకిప్పుడు తినాలని లేదు" అంటూ చకచకా వెళ్ళిపోయాడు.

అతని ప్రవర్తనకి తెల్లబోయిన జయలక్ష్మి అతనువెళ్ళినవైపే చూస్తూ నిల్చుండి పోయింది.

• • •

ఆరాత్రి భోజనాల సమయంలో ఆనందం కోసం ఎంతో వెతికాయి జయలక్ష్మి కళ్ళు. ఎక్కడా కనుపించలేదు. విసుగొచ్చి ఒక మూల నుంచుంది. ఒకాయన జయలక్ష్మి చేతికి నేతి గిన్నె అందించాడు.

వడ్డనకు దిగింది. మధ్య మధ్య తలెత్తి చూసింది అతనికోసం.

"ఏవమ్మోవ్! నెయ్యోడ్డిస్తున్నావా, లేక ఎవరికోసమైనా వెతుక్కుంటున్నావా ?"

ఒక పెద్దమనిషి అడిగాడు కలుపుతూ. ఆయన ఆవులిస్తే ప్రేగులు లెక్కపెట్టేరకం.

జయలక్ష్మికి కాస్త ప్రపంచంలో కొచ్చినట్లయింది. ఆయన విస్తట్లోకి చూసింది. చారు పోసినట్లు వేసేసింది నెయ్యి. చటుక్కున నాలుక కరచుకుంది.

అందరవీ అయ్యాక నలుగురైదుగురు పెద్దలు కూర్చున్నారు. పందిట్లో కుర్రాళ్ల నేడిపిస్తూ, వూరిస్తూ, ఆటలాడుతూ, ఆడిస్తూ, వున్న జయలక్ష్మి అలవాటుగా పాలుత్రాగడానికొచ్చింది లోపలికి అమ్మ పిలవగానే.

ఆ కూర్చున్న ఐదుగురిలో ఆనందం ఒకడు. ప్రక్కన అతని తాతగారు.

"ఓహో! ఈయన కూడా పెద్దవాళ్లల్లో లెక్క గాబోలు!" నవ్వుకుంది లోలోపల.

అతను భోంచేసి పందిట్లో మంచం మీద కూర్చున్నాడు. మరో ఇద్దరు ఎదురుగా కూర్చున్నారు.

జయలక్ష్మి పళ్లెంలో తాంబూలం, వక్కపొడి, తెచ్చి ముందుంచింది.

"మానేనగోడలు ఎంత అల్లరిపిల్లో అంత సేవచేస్తుంది అందరికీ" ఒకాయన తమలపాకులు తీస్తూ అన్నాడు జయలక్ష్మి మొహంకేసి చూస్తూ.

జయలక్ష్మి సిగ్గునభినయించింది.

"ఏవే పిల్లా... రేపు మరి పెళ్లయాక మీ ఆయనకి సేవచేస్తావా ? లేక ఎం. ఏ. చదివానని మిడిసి పడతావా ?"

ఇంకో పెద్దాయన ప్రశ్నించాడు.

"అంటే ఏం చెయ్యాలేం ?" నవ్వింది.

"మీ అమ్మ మీనాన్నకు చేస్తున్నట్టు" క్లుప్తంగా నిర్వచించాడు ఆకులు నవుల్తూ.

"మా అమ్మేం చెయ్యటంలేదు. అన్నీ వంట మనిషి, నౌకర్లు, పనిమనుషులు, చేసుకుపోతున్నారు."

"ఆసినీ! ... బలేగడుసుదానివే! ఈవైభోగం రాకముందు మీ అమ్మ నచ్చేవారిరి చెయ్యాలేదుటే పాపం! మీ అమ్మకే వంకలెట్టావ్! ఒస్తాడ్లే దిట్టమైన వాడొస్తాడ్లే!నిన్ను బాగా ఒంచడానికి" ఆయన చేతితో బెదరిస్తూ అన్నాడు.

"మా ఆనందాన్నిద్దామనుకున్నాం చిన్నప్పుడే. కాని వాడిగలి అలా అయిపోయింది. స్కూల్ఫైనల్ తో ఆపి చివరకు హిందీ పండితుడయ్యాడు. అదా ఎం. ఏ. ప్యాసైంది. పెద్దాఫీసరు గారాబు కూతురు. వీడికారెక్కాడితేగాని డొక్కాడదు." ఆనందం తాతగారు పురాణం ప్రారంభించాడు.

జయలక్ష్మికి అతన్ని గురించి తెలియటం అదే మొదలు. మనస్సు కొంచెం చివుకు మంది. అతని అర్హతలు గురించి తాననుకున్నది నిజమైంది.

ఆనందం తన తాతగారి పెళ్లిసోదే వినలేక అక్కణ్ణుంచి వెళ్లిపోయాడు. జయలక్ష్మి అతని వెళ్లినవైపే చూస్తూ నిలబడింది స్తంభాని కానుకుని.

• • •

పెళ్లాయిన మర్నాటి రాత్రి జయలక్ష్మి మరో నలుగురమ్మాయిలతో కలిసి గుళ్లోకెళ్తోంది. వెన్నెల చల్లగా వుంది. గరికి కొమ్మలు అల్లలాడుతున్నాయి. ప్రాణం లేచొస్తోంది. దారిలో చెరువు గట్టెక్కారు.

'అతను ఆనందం కదే పాపా ?"

జయలక్ష్మి దూరంలో మర్రిచెట్టు క్రింద అరుగుమీద చంద్రుణ్ణి చూస్తూ కూర్చున్న మనిషిని చూసి అడిగింది.

పాప తలూపింది.

"పెళ్లి పలకరిద్దామా ?" అడిగింది.

"ఎందుకు ? పెళ్లి చేసుకుంటావా ?" అంతా నవ్వారు.

"అబ్బ! ఎక్కడ పిల్లల్రా మీసల్లెటూరి పిల్లలు! మగాడితో మాట్లాడ్తేనే ఇవా పెళ్లా?"

విసుగ్గా అంది జయలక్ష్మి.

"ఏం? నీకూ కాలేదు, అతనికీ కాలేదు. కనుక తప్పులేదులే. వెళ్లినువ్వే మాట్లాడు." పోబోయారు అంతా.

"చూశారా! నన్నొక్కదాన్నీ వదిలేస్తారా ? పన్నెండ్రా! మీవూరు చచ్చినా రాను' బుంగమూతి పెట్టింది.

జయలక్ష్మి అంటే వాళ్లకి తగని ముద్దు. బాగా చదువుకుందని సంతోషం., సంతృప్తి. అందుకే జయలక్ష్మి ముద్దు చెల్లించుదామనుకున్నారు.

"సరే పద ... ఏం మాట్లాడదాం ?" అత అడిగింది సందేహంగా.

"ఆబాధ్యత నాది" జయలక్ష్మి ధైర్యంగా అన్నది.

అంతా అతనివైపుగా నడిచారు.

ఆనందం చటుక్కున అరుగు దిగి ముళ్ళచెట్లు కంగారుగా దాటుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

పగలబడి నవ్వారు అంతా.

"సిగ్గుకాబోలే" జయలక్ష్మి పలకరించింది వాళ్ళ నవ్వులో.

"దొబ్బిదాయి! చక్కగా మాట్లాడ్డాడు. అందరమ్మాయిల్తో.అయితే,బాగా చదువుకున్న అమ్మాయిలొస్తే మాత్రం తలెత్తడు.పారిపోతాడుకూడా దగ్గరకొస్తే." రమణి అసలు రహస్యం తనకు తెలిసినట్లు చెప్పింది.

"భయం కూడాను" లత యింకొంచెం సమాచారం అందించింది.

"ఇన్ఫెరియారిటీ కాంప్లెక్స్" ఇంటర్ తప్పి అంతటితో ఆపిన వనజ తన విజ్ఞానం సైకాలజీ రీడింగులలో తన ప్రతిభ కనపరచింది.

జయలక్ష్మికి [illegible] అనిపించింది. దారిపొడుగునా అలోచనలే.

మనిషి చాలా అందగాడు. సురభాషి. దాబుసరి లేదు. పోజులరాయుడు కాదు. కొండరాతికన్నా గట్టిగా వుండే దేహం, [illegible] కండరాలు అయినా, చదువు .... ఉద్యోగం, ... అదే లోపం!

ఆ రాత్రంతా జయలక్ష్మికి నిద్రపట్టలేదు. అతనే కళ్ళుమూసినా [illegible]. తెల్లవారకట్ల తియ్యని కల [illegible].

• • •

మర్నాడు [illegible], పేడా సర్దుకోవటం మొదలు[illegible]. మధ్యాహ్నానికి సగం మంది వెళ్ళిపోయారు. [illegible] సిద్ధంగా వున్న కుర్రాళ్ళు [illegible] చేసుకున్నారు. వాళ్ళుకూడా ఆ సాయంత్రమే ప్రయాణం.

"వానొస్తూందేమో రాత్రికి. పోనీ రేపెళ్దాం అమ్మా !" [illegible] అడిగాడు [illegible], జయలక్ష్మి వైపే చూస్తూ,

"నీకు [illegible]? నడిచేబండిలో వాన లెక్కా[illegible]?" తెల్లబోయింది ఆ పల్లె[illegible].

"అత్తయ్యా ! [illegible] కూడదూ ! [illegible]" జయలక్ష్మి నవ్వాపుకుంటూ [illegible]. అలగాడికి [illegible].

తను ఓ [illegible] చేసినట్లనిపించింది.

"[illegible] చేరుకుంటాం పదేసెంటి" [illegible] చెప్పింది.

ఆ [illegible] జయలక్ష్మి. ఏదో [illegible]. అతను ఎక్కువ మాట్లాడలేదు. [illegible] ఆనందం [illegible] జయలక్ష్మి అది [illegible]. అతను చెరువు [illegible]. [illegible]. [illegible].

జయలక్ష్మి [illegible]

"[illegible]" [illegible] తలికగా.

"నే... [illegible] ..." మాట తడబడింది [illegible] లేకపోయాడు.

"[illegible] ధైర్యం [illegible] ఎవరు ?"

"ప్రసాదం [illegible] ..." ఇవ్వబోయాడు, [illegible].

జయలక్ష్మి [illegible] చూస్తూ [illegible] మరింత ధైర్యం వచ్చింది.

"[illegible]" చేతో ప్రసాదం [illegible]." అని ప్ర[illegible]

దం ఎలా పుచ్చుకోవాలో చూపించాడు.

జయలక్ష్మి నవ్వింది ఆ మాటలకి. అతను చెప్పినట్లు చేసింది.

"చాలా నియమాలున్నాయే!" కళ్ళకద్దుకుని నోట్లో వేసుకుంది.

"మీరుకూడా గుళ్లో కెళ్ళద్దూ ?"

"దేవుణ్ణి చూడాగ"

జయలక్ష్మి వాక్చాతుర్యం అతని కర్థం కాలేదు.

"బయల్దేరుదామా ?" అమాయకంగా ప్రశ్నించాడు.

"హృదయం చూస్తే చాలదూ ? కళ్లే చూడాలా ?'

"అబ్బ! మీరు బలేవారే! మీతో మాట్లాడ్డానికి చాలా చదువుకునుండాలి. ఎంత చదువరులు మీరు !

ఇరువురూ అడుగు ముందుకేశారు.

"ఇంటికేనా మిమ్మల్ని చూసి పారిపోయింది రాత్రి ?"

అప్పుడే వస్తున్న వెన్నెల జయలక్ష్మి మొహానికి మరింత శోభను చేకూర్చింది. గాలికి ఆమె శిరోజాలు నాట్యం చేస్తున్నాయి. ఎర్రటి పెదవులు వాటిమధ్య మెరిసే ముత్యాలకోవ, అన్నీ ముగ్ధున్ని చేశాయి.

అతను తల వంచుకున్నాడు, జయలక్ష్మి ప్రశ్నకి బదులు చెప్పలేక.

"ఆడవాళ్ళంటె సిగ్గాండీ మీకు?" నవ్వింది.

అతని మొహం మరింత దించుకుపోయింది. నరనరం పాడిచేస్తున్నట్లయింది.

"చదువుకున్నవాళ్ళంటే భయమా ?"

అతను మొహం అటువైపు తిప్పుకున్నాడు.

"తోటి కుర్రాళ్ళతోనైనా సరదాగా కలసి మెలసి తిరగరేం ?"

అతను నడక వేగంహెచ్చించాడు.

"వాళ్ళతో సమానంగా చదువుకోలేదని బాధ"

గుచ్చి గుచ్చి అడుగుతున్న ఈ ప్రశ్నలకి అతను బిత్తరపోయాడు.

"మీరు హిందీలో గొప్ప పండితులటగా !"

"ఆ ... . పాండిత్యం ... లేదులేండి ... ఏదో పంతుల్ని ... . " ఒక్క సమాధానం. ఇవ్వగలిగాడు.

"ఎందుకంత తొందరగా నడుస్తారు ?"

"ఏడు దాటింది. మీ వాళ్ళు మీకోసం ..."

"ఏమీ ఖంగారు పడరు." అతనివాక్యంపూర్తి కాకమునుపే అందుకుంది జయలక్ష్మి.

"ఇలా నాతో తిరగటం చూస్తే"

"ఏమీ అనుకోరు ..."

ఖంగుమని సమాధానమిచ్చింది.

"మిమ్మల్ని దిగబెట్టే నేనటు కొంచెం వెళ్ళాలి"

"నా కేం భయంలేదు ... ఒక్కత్తినే కూడా వెళ్ళగలను."

"అయితే, నేనిటువెళ్ళాలి." అటు తిరిగాడు.

"అంతా వట్టి అబద్ధం. మీ కేం పనిలేదు".

ఆనందం నిజంగా భయపడిపోయాడు. ఎవరయినా చూస్తారేమోనని హడలిపోతున్నాడు. చాలాదూరంలో ఎదురుగా ఒకరిద్దరు నడుస్తున్నారు అటూ ఇటూ. "ఎవరన్నా చూస్తే నన్ను తిడ్తారు. మీకేం ఫరవాలేదు. మీ సంగతి వేరు" ప్రార్థించాడు.

"మీరే బలవంతంగా పెళ్లి చేసుకునేందుకు గుళ్లోకి లాక్కొచ్చారన్చెప్తా.' తీవ్రంగా చూసింది అతనివైపు.

"ఆఁ..." ఒణికిపోయాడు. మొహం వెలవెలబోయింది.

జయలక్ష్మి పకాలున నవ్వింది.

"మరేమిటి లేకపోతే" దారికడ్డంగా నుంచుంది.

"నన్ను పరీక్షిస్తున్నారా? వేళాకోళమా?" దీనంగా అడిగాడు.

"అదే నేనూ అడుగుతున్నా. దయయుంచి నన్ను పేరుపెట్టి పిలవండి. మీకంటె చిన్నదాన్ని ..." అచ్చం చిన్నపిల్లలా అన్నది అతని మొహంలోకి సూటిగా చూస్తూ.

"నాకేమిటో గుండెలు..." ఆయాసపడుతూ అన్నాడు.

"దడదడలాడుతున్నాయి కదూ?"

నవ్వింది. తలూపాడు. "అమ్మో! అది చాలా పెద్ద జబ్బుకింద మారుతుందండీ. మా

హైదరాబాదు రండి. అక్కణ్ణెన్నయం చేస్తాం నాలుగురోజుల్లో."

"నాకేవీ ఒద్దుగాని, మీరు వెళ్లండి"

"మీరు మావూరొస్తానని మాటిస్తే"

"అలాగే" ఏదో ఒదిలించుకోవాలని అనేశాడు.

"ఉహు ... ఒట్టు ?"

"ఒస్తానన్నాగా?" విసుగు కన్పించింది కొంచెం. తుమ్మచెట్టుచాటుకు వెళ్లాడు ఎవరైనా అటు వస్తారేమోనని.

"అలా కాదు. ఆ గుళ్లో దేవుడిసాక్షిగా ఒట్టేయండి." గుడివైపు చూపిస్తూ, అతనివెంటే వెళ్లి చేతిలోకి చేయి తీసుకుంది. అతనికి తప్పలేదు. ఆమె అతని చేతిని అలాగే పట్టుకుని అతని కళ్లల్లోకి చూసింది.

అతని చేతులు అనుకోకుండా ఆమెను ఒక్క క్షణంసేపు బలంగా చుట్టేశాయి.

* * *

మూడు నెలలు గడిచాయి. ఆనందం జయలక్ష్మిసంగతి అతి కష్టంమీద మరచిపోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ఆమె అందని ద్రాక్షగుత్తి! పైగా యవ్వనోద్రేకంలో ఆనాడు అలా సరసాలాడి ఒక్క క్షణంసేపు తన కౌగిట చేరివుంటుందని భావించాడు. అయినా జయలక్ష్మి మాటలు నవ్వులు, గుర్తుకొచ్చి ఎంతో బాధపెట్టేవి.

"నిజంగా జయలక్ష్మి మనస్సు నామీదనే వుందా! ఆమెకు లక్షాధికారి, విద్యావంతుడు

అయిన యువకుడు మరెవ్వడూ కన్పించనేలేదా? నన్ను ఆడిస్తోందా?'

చాలారోజులు ఈతర్కం సాగింది అతనిలో.

ఒకరోజు అతనికో కవరొచ్చింది. విప్పిచదివాడు.

జయలక్ష్మి వ్రాసింది. అతనికాశ్చర్యమేసింది.

'ఒస్తానన్నారు. ఒచ్చేశారు. కళ్లు కాయలు కాసిపోతున్నాయి. ఏం న్యాయం?'

ఆలేఖ అతన్ని కొంత కదలించింది.

కొంచెం నమ్మకం కలిగింది. అయినా కొంచెం నమ్మకం ఇంకాస్త పరీక్షించాలనుకున్నాడు. అందుకే జవాబు వ్రాయలేదు.

పదిరోజుల్లో మరో వుత్తరం ఒచ్చింది.

'పెళ్లి చేసుకోమని నాన్నా, అమ్మ, రోజూ మొత్తుకుంటున్నారు. ఇది పెరిగ్రాంగా భావించి వస్తారు గదూ? నాన్న ఒప్పుకున్నారు. అమ్మకి నేనంటే పంచప్రాణాలు. ఎందుకండీ ఆలస్యం?'

ఈలేఖతో ఇక ఆగలేకపోయాడు. తల్లికి, తాతగారికి చెప్పాడు. వాళ్లు అంతస్తు తూగదని వారించారు. మళ్లీ ఆలోచించాడు. జవాబు వ్రాశాడు.

'క్షమించండి. గతం విస్మరించండి. నేను మీకు ఎంతమాత్రం తగను. చదువు, డబ్బు, హోదా, ఏవీ లేవు నాకు. మాకు తలవంపులు తేదలచుకోలేదు నలుగురిలో. దూరం ఆలోచించుకోండి. ఇవ్వాల్టి ఉత్సాహం రేపుండకపోవచ్చు. జీవితంలో ఎన్నో సమస్యలొస్తాయి. మరీమరీ ఆలోచించుకోండి.'

అతి కష్టంమీద పోస్టుచేసి బరువెక్కిన హృదయంతో తిరిగొచ్చాడు. ఆరోజు మనస్సేమీ బాగుండలేదు. స్కూలుకు సెలవపెట్టాడు.

'అందమైన ఆడది, చదువుకున్నది, డబ్బు, హోదా, అన్నీవున్న అమ్మాయి, తనకు తానై వలచివస్తే కాదన్నాడు. ఇష్టంలేక కాదు. భయపడి, మనసులో ఏవో సందేహాలు పెట్టుకుని, ముందుముందు సంభవించగల పరిణామాల గురించి వూహించుకుని, మరీమరీ ఆలోచించి.' ఈ ఆలోచన అతన్ని మరీమరీ బాధపెట్టింది.

నాలుగురోజులు గడిచాయి. ఆనందం చెరువుకు స్నానానికెళ్లాడు. అలవాటుగా అరగంటసేపు ఈతకొట్టాడు. గట్టుమీదకొచ్చి నుంచున్నాడు.

కళ్లు మూసుకుని తల గట్టిగా తుడుచుకుంటూన్నాడు తువ్వాలుతో.

అవతలగట్టున ఎద్దులబండీ వెడుతున్న చప్పుడయింది. అటుచూశాడు. స్టేషన్‌నుంచొస్తోంది. అది తన ఇంటివైపే వెడుతుండటం గమనించాడు. ఆశ్చర్యమేసింది. నెమ్మదిగా ముందుకు సాగాడు, పంచె కట్టుకుని తడి తువ్వాలు భుజం మీద వేసుకుని.

బండి తన ఇంటిదగ్గరే ఆగటం, దూరంనుంచి చూశాడు. బండిలోంచి జయలక్ష్మి, వాళ్ల నాన్న నీలకంఠంగారు, దిగారు.

ఆనందానికి అయోమయంగా తోచింది.

• • •

''చూడు నాయనా! నేను ఎంత పెద్ద ఆఫీసరునైనా ఒక ఆడపిల్ల తండ్రిని. దాని ముద్దు ముచ్చట్లే నాక్కావాలి. మాకు హోదా, డబ్బు, అన్నీ వున్నాయి. ఇక మాకెం అక్కర్లేదు. నాకు డాబు, దర్పా, అంటూ ఏమీ లేవు. తరతమభేదాలు చూసేవాడిని కాను. మా అమ్మాయి కూడా నాగుణాలే వచ్చాయి. అందుకే నువ్వు అదృష్టవంతుడి వేయ్యావు.''

నీలకంఠంగారి మాటలకి అతని హృదయం ఉప్పొంగింది.

ఆరాత్రి చెరువుగట్టున పల్లని గాలికి వెన్నెట్లో ఆనందం ఒళ్లోతల పెట్టుకు పరవశించిపోయిన జయలక్ష్మి అతని వెంట్రుకలు సవరిస్తూ చేతులువేసి ఇలా అన్నది.

''అలాగేనా జవాబు రాయటం? అందర్నీ వేళాకోళం చేసినట్టు మమ్మల్నికూడా చేస్తున్నాననుకున్నారా? ఎందరెందరో చిన్నారి డబ్బు, చదువు, అందం, అన్నీవున్న కుర్రాళ్లు నా చుట్టూ తిరిగి తిరిగి ఒక్కమొహాలేసుకెళ్లారు. కాని మీరు నాకేదో మంత్రంవేసి మీవైపు లాగేసుకున్నారు. నేను పైకి అల్లరిపిల్లగా కన్పించినా ఒట్టి పిచ్చిదాన్ని. అమాయకురాల్ని. మీరేం సందేహించకండి. ఎంత చదువుకున్నా, మీ భార్యనన్నమాట గుర్తుంచుకునే నడుచుకుంటాను. కాదనకండి.''

లేచి చిన్నపిల్లలా అతని భుజానికానుకొంది అతని కళ్లల్లోకి దీనంగా చూస్తూ.

ఆమె కళ్లల్లో నీళ్లు, అతని కళ్లల్లో నీళ్లు తెప్పించాయి.

★

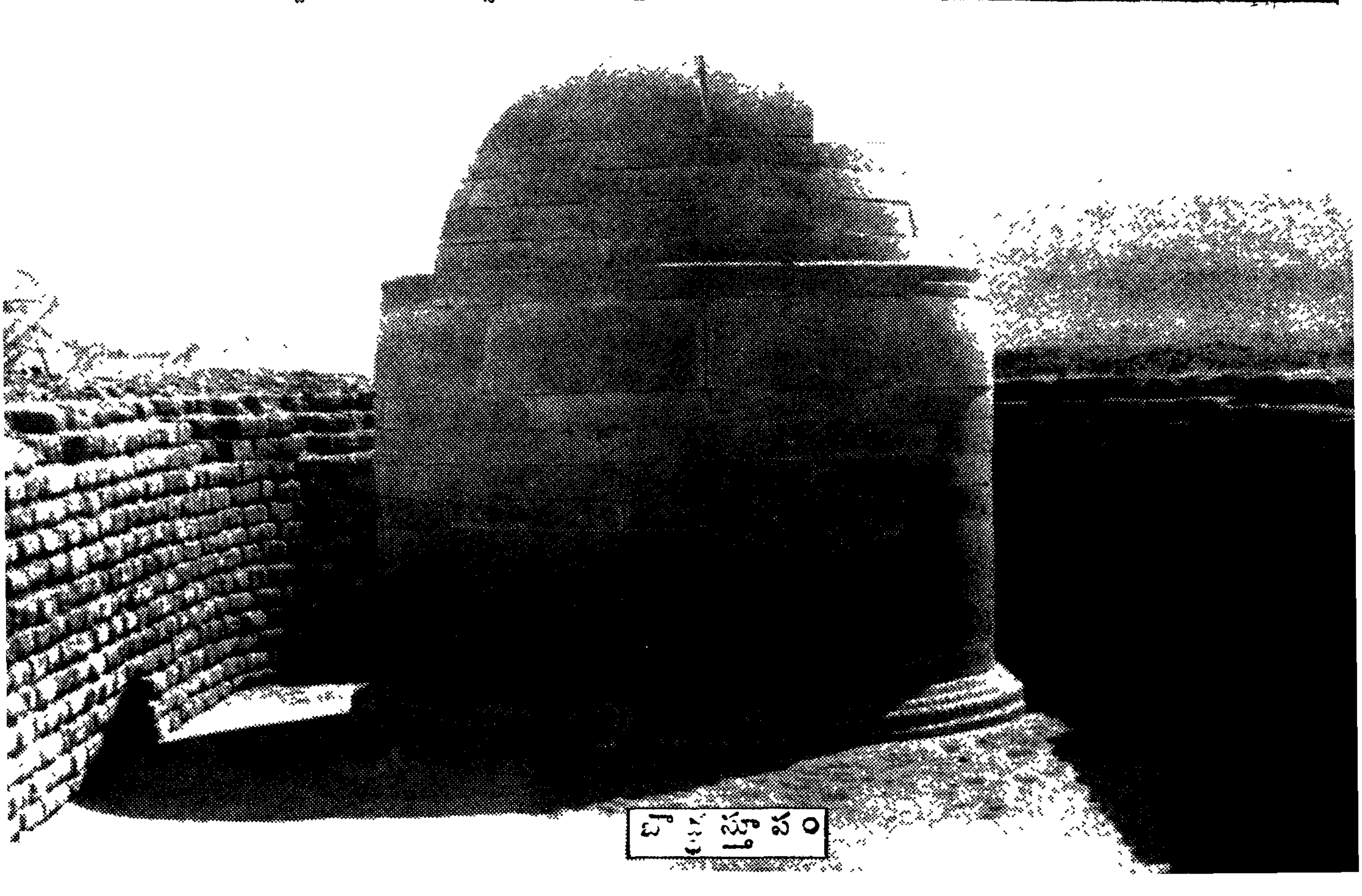

బౌద్ధ స్తూపం